

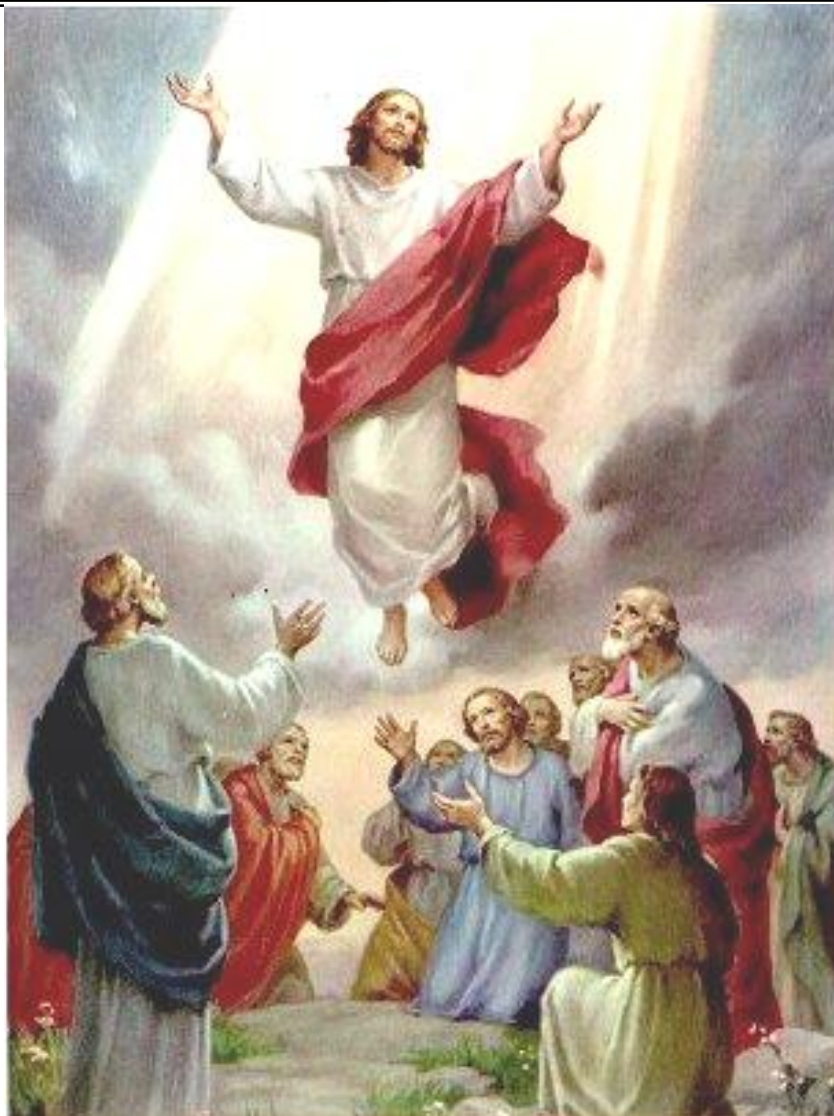

заедно

енория
"Св. Павел от Кръста"

брой 63 - май 2009

Възнесение Господне

Когато четеш роман или гледаш сериал който привлича цялото ти внимание, не ти ли се е искало да знаеш как ще завърши? Дали ще има плач от радост или от страдание. Може би ще бъде изненада или ще остави в сърцето ти мъка. Искат ти се да разгърнеш книгата и да прочетеш последните страници, за да знаеш веднага какво ще се случи.

Такова „страхотно завършване” на земната история на Исус е неговото възнесение на небето.

Сигурно учениците, апостолите, не са очаквали такова нещо, може би след възкресението, всички са се питали колко време би останал Исус още на земята с тях. Може би щеше да остане вечно, или щеше да умре отново както Лазар след възкресението си.

Крайт, обаче, е изненада за всички. Исус оставя на своите апостоли Светия Дух и им поверява продължение на мисията започнала от него. Въздига се от земята и се възнася чак до небето, връщайки се към Отца, от когото дойде преди трийсет и три години.

Но за наше щастие, онзи който се възнася на небето не е само Исус „роден от Отца преди всички векове, Бог от Бога, Светлина от светлина, истински Бог от Истинския Бог”. Той е всичко това, но е също човешкия Син когото Бог възкреси от мъртвите и го въздигнал като Цар на вселената, който седи от дясната му страна за вечни векове. В тази голяма тайна на Божията любов към всеки човек има един незабравим знак на вечния завет между Него Създателя и нас творенията, осезаем залог за истината, че Неговото Слово ще се върне към Него само след като направи това за което бе пратено.

Възнесението Господне всъщност не само една красива сцена за картина, не е представяне на извънредна сила, а е последния знак на земното Богоявление.

Какво значи „Възнесение”? Казва Свети Павел, че думата „възнесен”, се разбира само ако приемаш, че преди това Той

„слезе”. В действителност, нямаше да има голямо значение, това че Исус се е върнал при Отца си, ако беше да бъде само в Духа, а не както станало с цялото си тяло, което е както нашето. По тази причина Възнесението е допълнение на Въплъщението, на слизането на Христос като човек на земята. Тогава пред Божието лице се представя не само Божията природа но също човешката природа, точно както нашата, и на тях е дадено Царството.

Сами, творения бедни и крехки нямаше да имаме никаква възможност за да се възнесем до небето, но с Христос и благодарение на Христос може да се спасим. Чрез това събитие Бог иска да разберем, че не сме създадени за смъртта, а за живот, не за да бъдем слуги, а Царе със Исус, не за да се загубим, а за да имаме живот вечен.

Разбира се не трябва да забравяме никога, че да можем да достигнем до възнесението, трябва да следваме пътя който Исус ни е посочил. Ако не самите ние се осъждаме на смърт и тогава не можем да се сърдим на някои друг.

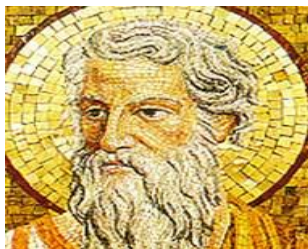
Защото Истината е само Исус, на който Бог не даде един хубав трон и много слуги, а горчивата чаша и Той не попита защо. Това означава да „слезеш”, и това е единственото нещо което ще посочи точните параметри на „възнесението”. Затова Христос казва, че само който знае да загуби живота си за Него, ще го намери. Така също и ние въпреки нашите слабости и постоянни падения ще станем като Него, без да търсим начин да разберем както Адам силата, величието, а живеейки всекидневния живот с кротост и покора, молейки за дара на Духа на Любовта, който ще ни помогне да бъдем способни да отстраним егоизма, смъртта, гордостта и волята за богатство и имане, които ни дърпат постоянно надолу.

Пожеланието за този празник „Възнесение” е да съумеем да видим в Исус, който се прибира при баща си, нашия живот и целта му, Бог от сътворението е приготвил там мястото за всеки един от нас и ни очаква с отворени обятия, като свои осиновени чеда.

Сестра Йола

Павел: кой беше той?

8-ма част

Свети Павел апостол акцентира много често в своите послания върху понятието “Църква”: Църквата не е асоциация или група от хора, които имат общи мнения и цели около вярата, но е нещо по-велико! Още Исус бе казал в своята молитва към Отца си: “Да бъдат едно, както ние, Аз и Ти Отче, сме едно!”. И пак намираме в Евангелието това изречение от самия Исус: “Аз съм лозата, вие пръчките; който пребъдва в Мене, и Аз в него, той дава много плод; защото без Мене не можете да вършите нищо” (Йоан 15,5). Ясно е обосновано понятието за Църквата като едно цяло между Исус и всички християни.

За Свети Павел апостол първата среща с Възкръсналия Исус го води към разбирането на тази истина: Павел, докато гони християните, чува тези думи казани му от Исус: “Защо ме гониш?” (три пъти той разказва за случилото се в книгата “Деяния на Апостолите” - 9,4; 22,7; 26,14). Той разбира, че гонейки християните, той гони самия Исус, защото Той живее с тях и в тях!

Достатъчно е да прочетем началото на посланията на Свети Павел за да видим как той се обръща към християните на тези църкви. Ето няколко примери:

До римляните: “на всички вас, които сте в Рим възлюбени Божии, призвани светии”; до коринтияните: “на църквата Божия в Коринт, на осветените в Христа Исуса, на призваните светии, заедно с всички ония, които призовават името на Господа нашего Исуса Христа на всяко място, у тях и у нас” и “до църквата Божия в Коринт заедно с всички светии по цяла Ахаия”; до ефесяните “до намиращите се в Ефес светии и вярващи в Христа Исуса”; до филипияните: “до всички в Христа Исуса светии, които се намират във Филипи”; до Колосияните: “до светите и верни в Христа Исуса братя в Колоса” и “до солунската църква в Бога Отца нашего и в

Господа Исуса Христа”: навсякъде Павел акцентира върху факта, че Църквата е “в Исуса Христа” и че християните са “светии”, защото са “призвани” от Бога да бъдат съединени с Исус.

Още по-ясно Павел говори за Църквата когато казва, че Бог постави Исус “над всичко Глава на църквата, която е Негово тяло” (Еф 1,22-23); “И Той е Глава на тялото, сиреч на църквата” (Кол 1,18); и задачата на християните е “за усъвършенстване на светиите в делото на служенето, в съзидане на тялото Христово” толкова че той се радва за тази мисия, която като християнин е повикан да извърша: “Сега се радвам в страданията си за вас и попълвам недостига от скърби Христови в моята плът за тялото Христово, което е Църквата” (Кол 1,24).

Доказателства, че Църквата и Христос са едно цяло, Свети Павел намира в сравнението с писаното за съпрузите в Битието. Свети Павел го формулира така: “Вие, мъжете, обичайте жените си, както и Христос обикна църквата и предаде Себе Си за нея, за да я освети, като я очисти с водната баня чрез словото; за да я представи на Себе Си славна църква, която няма петно, или порок, или нещо подобно, но да бъде света и непорочна. Тъй са длъжни мъжете да обичат жените си, както обичат телата си: който обича жена си, себе си обича. Защото никой никога не е намразил плътта си, а я храни и съгрива, както и Господ - църквата, понеже ние сме членове на тялото Му - от плътта Му и от костите Му. "Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се прилепи към жена си, и ще бъдат двамата една плът". Тази тайна е велика; но аз говоря за Христа и за църквата. Тъй и всеки един от вас така да обича жена си, както обича себе си, а жената да се бои от мъжа си” (Еф 5,25-32).

Има и други черти, които характеризират Църквата но ще спрем нашето внимание върху няколко от тях и ще ги разгледаме на кратко:

1. Евхаристията е онази, която съединява цялото тяло, както цимента съединява тухлите на сградата: “Чашата на

благословението, която благославяме, не е ли общение с кръвта Христова? Хлябът, който ломим, не е ли общение с тялото Христово? Защото един хляб, едно тяло сме ние многото, понеже всички се причестяваме от един хляб” (1Кор 10,16-17). Няма Евхаристия без Църквата и няма Църква без Евхаристията, двете съществуват заедно и не могат да бъдат разделени!

2. Църквата е съградена върху Христа и Апостолите, на които Той остави мисията Си, и е водена от Светия Дух: “И тъй, вие не сте вече чужди и пришълци, а съграждани на светиите и свои на Бога, като се утвърдихте върху основата на апостолите и пророците, имайки Самия Исуса Христа за краеъгълен камък, върху който цялото здание, стройно сглобено, възраства в храм свет чрез Господа, върху който и вие се съзиждате в жилище Божие чрез Духа.” (Еф 2,20-22)
3. Съпричастието между всички членове, в радости и в мъки: “И кога страда един член, страдат с него всички членове; кога се слави един член, радват се с него всички членове. Вие сте тяло Христово, а поотделно - членове” (1Кор 12,26-27).
4. Това Тяло расте в любовта между всичките членове: “с истинска любов да растем по всичко в Оногова, Който е глава, - Христос, от Когото цялото тяло, стройно сглобено и свързано чрез всички дарувани свързки, при действието на всяка част според силите й, нараства, за да се съзижда в любов” (Еф 4,15-16).
5. Църквата в своето единение се обогатява от различните дарби, които всеки член получава от Бога: “По дадената мене благодат всекиму от вас казвам: не мислете за себе си повече, отколкото трябва да мислите; а мислете скромно насперед вярата, каквато Бог е отмерил всекиму. Защото, както в едно тяло имаме много членове, ала всички членове вършат не една и съща работа, тъй и ние многото съставяме едно тяло в Христа, а отделно един другиму сме членове. И понеже, по дадената нам благодат, имаме разни дарби, то, имаш ли пророчество, пророчествай според вярата; имаш ли

служба, пребъдвай в службата; учител ли си, - в учението; наставник ли си, - наставлявай; дарител ли си, - дарувай простосърдечно; предстоятел ли си, - предстоявай с усърдие; благотворител ли си, - благотвори на драго сърце.” (Рим 12,3-8)

Всяка общност, дори най-малката, е образ на цялата Църква и това, което се казва за цялата осмисля и малката.

Нека да разберем и ние от тази енория, нашето естество като членове на Христовото Тяло: “Защото чрез един Дух всички сме кръстени в едно тяло” (1Кор 12,13)

Отец Валтер Горра

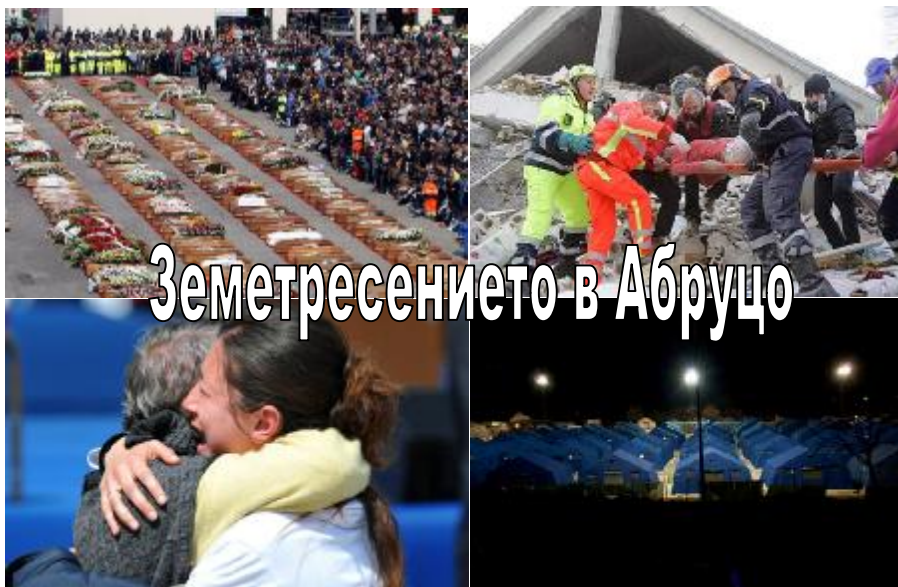
Благодарим на Бога

На снимка от ляво до дясно:

Монс. Георги Йовчев, отец Койчо Димов, Монс. Петко Христов, отец Страхил Каваленов, Папски Нунции Януш Болонек

18 април 2009г в Белене Страхил Каваленов и Койчо Димов бяха ръкоположени за свещеници. Първия е посочен за енорийски свещеник във Велико Търново, втория във Бърдарски Геран. Отправляме им нашите пожелания и молитви за тяхното служение за да бъдат верни на мисията, която Бог им предложи.

Земетресението в Абруцо

Трагедия която свършва след онези 20 смъртни секунди. Трагедията продължава с огромни цифри! 300 жертви, 63.000 бездомни, които сега живеят в палатки или в други градове при близки, приятели или в хотели. Експертите мислят, че ще бъдат нужди 10 години за да се възстанови “нормалния” живот за семействата, които са загубили всичко и трябва да тръгнат от нула и за градовете и селата, които почти вече не съществуват. Да не говорим за големия стрес, който те продължават да изживяват, защото земните трусове са ежедневие.

Когато говоря с моите роднини и приятели, чувствам тяхната умора, стрес и страх от това, което те изживяват от 6 април.

След земетресението, дъждовното време носи със себе си нови проблеми в полетата с палатки. Започна голямо наводнение от рекичките, които поеха доста вода след отварянето на язовирна стена, поради опасност от земетресението тя да се огъне. Тези реки сега са наводнили къщите и по поречието си някои хора преместени към Адриатическия бряг след земетресението пак се наложило да бъдат преместени на друго място.

От тази италианската област, в която са моите корени, много хора са ни помагали за нашите дейности, за бедните, за строежа на енорийската сграда и ремонтите в нашата църква. Същите

хора сега имат нужда от нашата помощ. През последните две недели събрахме една сума (276,53 лева), която чрез Епископската Конференция, заедно с тези събрани в другите енории, ще бъде изпратена в Италия, но сигурно и в бъдещето ще продължава нашата солидарност към тези страдащи хора. Зимата, която днес ни изглежда далечна, за тези хора ще дойде бързо. Да не ги намери още в палатките и да имат поне това което е най-необходимо за живота!

Всеки път когато е имало нужда от помощ в миналото не сме го отказали, обратно с голямо сърце отворяхме нашата ръка. Така беше за Сиера Леоне, за Индонезия след Цунамито и др. Сигурен съм, че и този път ще имаме грижа за онези, които са в по-лошо състояние.

“Даром получихте, даром давайте” (Мт 10,8). Благодаря на вас!

Отец Валтер Горра

Мене сте го сторили...

През лятото на 2005г бяхме на гости при приятели на татко и мама в гр. Твърдица. Те имаха дъщеря по-голяма от мене. Когато е била бебе е прекарала тежка болест и не можеше да върви и да говори. Издаваше само някакви звуци при радост и недоволство. Отначало се страхувах от нея, но по-късно станахме приятели. Рисувахме, редяхме кубчета заедно. Иванка, така се казва момичето което не ходеше на училище поради умствено изоставане и се чувстваше като дете. Тя беше радостна, че играя с нея и чрез радостни звуци показваше това. Когато се върнахме в Русе, аз избрах най-хубавите си играчки и изпратихме колет за Иванка.

Почувствах се щастлив, че съм направил нещо малко за това момиче.

Исус казва, че всичко което сме направили за другите е все едно, че сме го направили за Него.

Радостин Бодуров

2010 година:

ще празнуваме три юбилея

Строежът е извършен на два етапа. Първият до стълбището, а вторият до стената, която разделя нашият парцел с така наречения парцел на Боровит, който после също става собственост на Църквата. Сградата е просторна и е завършена през 1880 година. Строежът струва 7000 франка. Този разход главно е осигурен от Енорийския свещеник. Така успяват да разделят напълно момчетата от момичетата, първите остават в старото училище пред Църквата. Момичетата заедно със Сестрите преминават в новата сграда, имайки долу три класни стаи, две за немски език и една за френски, а горе спалня за учениците в интерната, и за Сестрите. За училището на момчетата Монсиньор изпраща Преподобния отец Пиер Джурович, който трябва да преподава, а всяка неделя да ходи да служи Литургията в Гюргево. След известно време се установява, че Сестрите не могат да останат да живеят заедно с момичетата от интерната, следователно е наложително да се построи още един етаж, над къщата която обитава Енорийския свещеник. Това се осъществява бързо. Сестрите преминават в новата пристройка.

На пръв поглед, всичко е предвидено. Но липсва още една стая за уроци по пиано и за приемането на хора. Също така здравето на Супериорката се влошава и останалите сестри не могат да спят по цяла нощ. Затова продължава да се строи между къщата на Сестрите и Църквата, долу стая за пианото и приемна, а горе други две стаи: едната за Супериорката, а другата за отдых на Сестрите. Построяват се и складове за дърва и въглища. Всички тези работи струват 5000 франка, от които 400 дава църквата “Непорочно Зачатие” от Виена, а останалите плаща Енорийския свещеник.

През 1882 година е организирано набиране на средства в града за изграждане на камбанария и за фасадата на Църквата. Сумата възлиза на 1500 франка. В края на тази година е изградена също и входна врата към двора от камък и желязо. Тази врата и павета в двора струват 1200 франка.

През пролетта на 1883г Енорийският свещеник получава телеграма от Преподобния Отец Пауло Палма, който завършва по този начин: “Тръгнете веднага за Рим, Неговото Високо Преосвещенство ви вика там, затова ви пиша.” Енорийският свещеник не е никак доволен от тази телеграма, защото сметките за строежа не са все още приключили и освен това той не знае какво да си мисли за тази Заповед толкова точна и тайнствена. Без коментар той трябва да тръгне на минутата.

Да го оставим да пътува добре и да отидем да почукаме там, където дълга го зове.

Ние знаем добре за какво го викат от Рим. Избран е за епископ в Никополската Епархия, със седалище в Русе.

Взето е решението за Никополската Епархията (която обхваща територията на северна България и областта на Букурещ) да се раздели на две епархии, със създаване на нова Епархия в Румъния.

В ново създадената епархия остава епископ монс. Игнат Паоли, а за Никополската Епархия епископ става монс. Иполито Агосто.

Датата е 27 април 1883г, когато той е на възраст 44 години и 8 месеца.

Ние и днес сме много благодарни за тези дълги години, труд на отец Иполито Агосто за създаването на тази енория, за грижите му за нея дори и през много трудни моменти.

Като епископ той продължава своята грижа (първата любов никога не се забравя!), която се изпълва със строежа на новата църква.

На 12 октомври 1890г благославя първия камък на новия строеж и за две години сградата е издигната до камбанарията. В интериора на църквата започват първите работи и е сложен голям дървен олтар на презвитерия.

Монс. Иполито в неговите писма адресирани до различни лица често пише за притеснения, които има за този строеж заради липсата на приходи и спонсори. Но въпреки това гледа на бъдещето с голяма надежда и увереност, че Бог няма да го остави, и радостта от строежа е по голяма от тези притеснения.

Кратко време за радост, защото на 3 декември 1892г отец Иполито Агосто умира в Белене, където отива за да успокоява един скандал, който води една група хора срещу свещениците.

Изискванията от тази група бухва, не могат да бъдат приети от епископа, защото са против Църквата и Вярата. Тези хора дори и с насилие се опитват да принудят Иполито Агосто да подпише приготвен от тях документ. Той се отказва до край. От устата му започва да излиза кръв и е прибран в къщата. Отците не успяват да убедят хората да позволяват да дойде лекар за да го лекува. Така преживя три дена, с кръвоизливи, до като Иполито Агосто умира, на възраст 54 години и 4 месец.

Набързо новината за смъртта на Иполито Агосто се разпространява и дори в чужбина вестниците пишат за това събитие, особено в Германия, Австрия, Италия.

В самия Русе новината гръмва неочаквано!

Градските власти, виждайки, че тялото му не дава знаци за разваляне, дават разрешението да се остави тялото на монс. Иполито Агосто за осем дена в църквата, за да даде възможност на всичките хора да се покланят пред него.

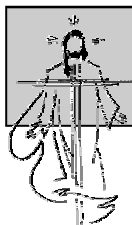
Свидетелствата така говорят за неговото погребение: “На неговото погребение всичките най-велики личности от града участват... Православният Митрополит изпраща цветя и каруца с четири коне, с която тялото на монс. Иполито Агосто е

носено в шествие по целия град придружавано от хиляди и хиляди хора... След това шествие, тялото погребано в църквата още неразложено”.

Отец Хенри Дулсе (вече енорийски свещеник в Русе и после епископ вместо монс. Ипполито) приключва вътрешните работи в църквата, почти същите както ги виждаме днес.

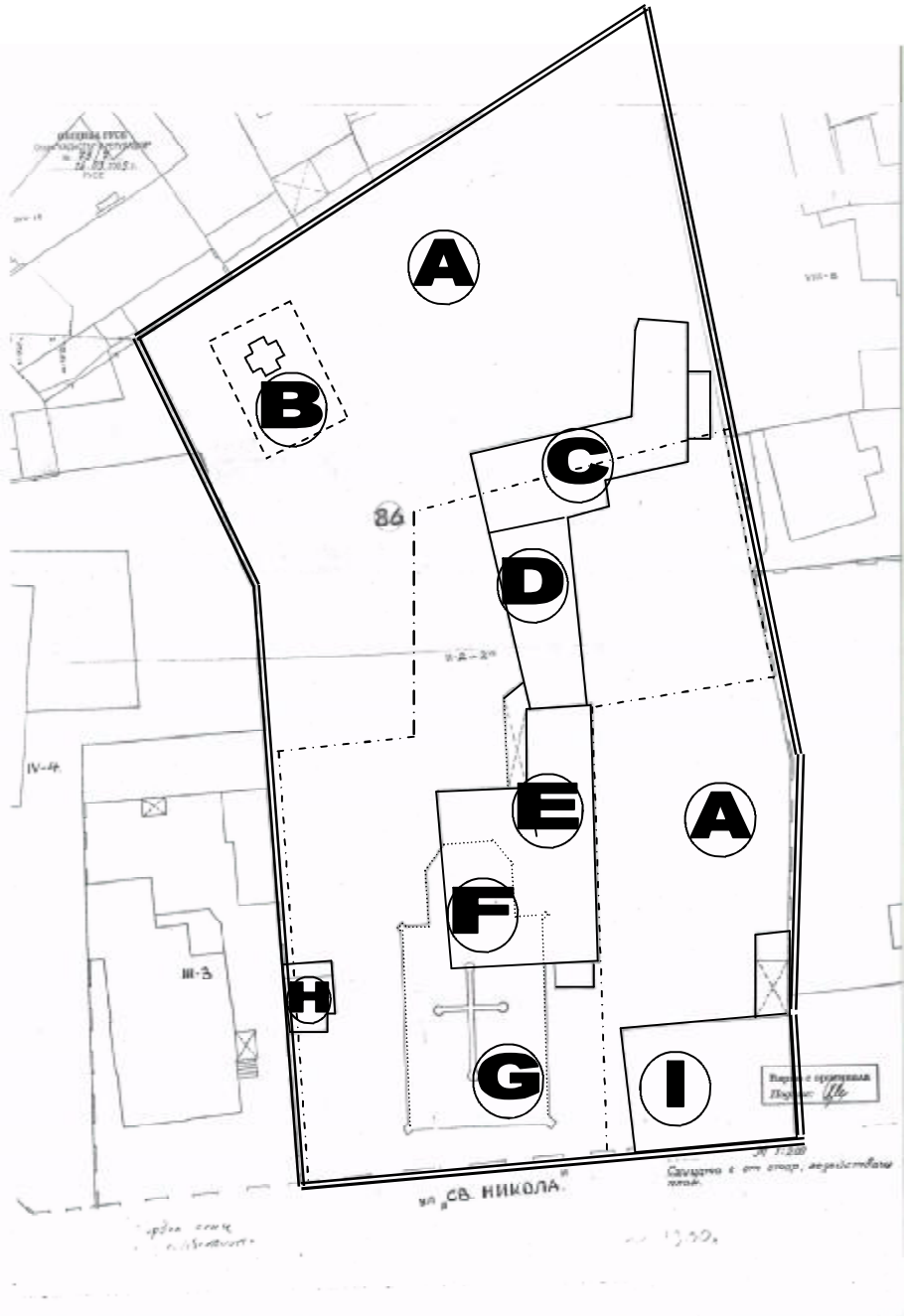
Снимка на най-старото католическо училище в Русе. На центъра отец Ипполито Агосто (1876 година)

27 април 2009

Геновева Минчева Генова

Върнала се в БОЖИЯ ДОМ

Картата на предишната страница ще ни помага да разберем по-добре, как са били разположени сградите. Жалко е, че за първата малката църква няма никакво снимано свидетелство или рисунка. Мястото където се намира би трябва да е там където е показано с буквата “В”. Със буквите С, D, E, F, H, I се показват сградите на училището и на жилищата за сестрите и за отците. Обърнете внимание на част F, защото тази част на сградата е била отрязана за да се строи новата църква. Ето защо там няма в църквата витражи както виждаме на другите прозорци, и защо има балкон с прозорци (сега зазидани) от дясно на олтара така сестрите са можели от там да вземат участие в литургията! Границите на двора на църквата са до сегашния двор на училището “Любен Каравелов” и на Техникум по Облекло.

Улицата пред църквата се нарича “Свети Никола” станала през комунистическото време Ростислав Блъсков, а днес ул. Еп.Босилков.

Ето как да четем картата:

==== Границите на имотите около църквата (от време на Ипполито Агосто до комунистическото време)

----- Сегашните граници

- A. двор на църквата конфискуван през комунистическото време
- B. приблизително място на първата църква (1860)
- C. част съборена от земетресението през 1940г
- D. част съборена през 1998г
- E. част съборена през 2004г за да се съгради новия стоеж
- F. част съборена през 1890г за да се съгради сегашната църква
- G. сегашна църква (от 1890г)
- H. сегашна сграда за Каритас
- I. в тази сграда е живял през 1946-48 Блажения Евгений Босилков, конфискувана и съборена през комунистическо време за да се съгради сегашния жилищен блок.

Отец Валтер Горра

Русенските сестри

През тези 150 години от като започва да съществува католическа общност в Русе, се откриват училища водени от религиозни общности. Видяхме как отец Иполито Агосто, а по-късно сестрите пасионистки откриват училището. След няколко години други католически училища отварят врати за възпитание на децата и младежите. Едно от тези училища, и може би най-познато в Русе е колежа “Нотр Дам де Сион” подържано от сестрите на тази конгрегация. До сега не сме имали никой свещеник роден в Русе, но 4 девойки от Русе са станали сестри. Ето статия, която ни разказва за това.

Понякога в живота на хората остават незабравими случаи от далечното минало. Такива са спомените от ученическите години във френския католически орден "Notre Dame de Sion" в Русе.

Предани към задълженията си на учителки, монахините даваха знания и възпитание на младото поколение. Но най-ценната добродетел, запазена за цял живот, бе уважението и толерантността към всяка личност от друга религия и националност. Тук учеха децата на католици, православни, евреи, мюсюлмани и арменци.

Последното столетие остана в историята с милионите жертви на кръвопролитни войни, газови камери и терористични атаки. За голяма част от човечеството хуманността се изроди в "homo homini lupus est" ("човек за човека е вълк"). Въпреки всичко, в края на хилядолетието, една изключителна и светла личност - папа Йоан-Павел II, показа на целия свят преклонението си пред Бога - в християнските храмове, в синагоги и джамии. За такива дела важи сентенцията "всеки човек е творение на Бога и е твой брат".

"Notre Dame de Sion" в Русе бе малка католическа общност с

многонационален състав, скрепена с френския език и култура. Имало е и русенски девойки, приели католицизма и дали обет за служение на Бога. Не всички от тях са известни, тъй като от учредяването на ордена в Русе ни делят 100 години. Запазени са бледи спомени за мохамеданка и еврейка, реакцията от чието покръстване безспорно е била остра от страна на техните семейства и религиозни среди, поради което те са напуснали Русе.

След установяване на комунистическия режим, правителството закрива чуждите училища. През Ноември - Декември 1948 г. монахините напускат страната, като разрешение получават и трите русенки, които заминават за Франция. Там те посвещават усилията си на децата - ученици от всички възрасти. Последните си години прекарват в пансиони за възрастни и болни сестри.

Сестра Юлия - Райна Василева, е родена 1910 г. Семейството ѝ е известно в града с фирмата "Манчестер" - търговци на местни и вносни текстилни материали. Прекарала е известно време в Мароко, в училище-санаториум за деца, заразени от проказа. В тези условия здравето ѝ се влошава и тя се завръща във Франция. Умира на 60 години.

Сестра Редента - Гинка Иванова, е родена 1911 г. Един трагичен инцидент в семейството предопределя живота ѝ. От брутален удар в училище умира братчето ѝ. Въпреки скромните си финансови възможности, бащата изпраща трите си малки дъщери в католическо училище, убеден, че там подобен инцидент е изключен.

В продължение на 12 години сестра Редента е в Русе сред най-малките деца в училището. След това, почти ежегодно идва и прекарва тук един от летните месеци, докато силите ѝ позволяват да издържа изтощителния път Франция-България. Живее до 92 г.

Сестра Софи - Петранка Панайотова, е родена 1909 г. Живее

10 години в Страсбург, удовлетворена от работата си, тъй като притежава познания по педагогика и психология на децата в ранната ученическа възраст. През 1957 г. заминава за Турция. Първоначално работи като учителка, а впоследствие и като директорка на основно училище - задължение, изискващо много сили, предвид различните националности на учениците. След 20 години се завръща във Франция, оставила у децата и родителите им спомена за една изключителна монахиня. Умира на 83 години.

След години в Русе бяха организирани срещи с някои от монахините на "Notre Dame de Sion". Срещите преминаха с много радостни чувства и вълнения на техните ученички - вече станали майки, а някои дори вече с внуци и правнуци.

Юлия Христова

Забележка: Четвъртата сестра родена в Русе е сестра Маргарита Мария (Фрида Роземберг) еврейка станала католичка, и тя на възраст на другите три русенски сестри.

Снимка от 1934: Сестрите на общността "Нотр Дам де Сион". Насочена е сестра Юлия (родена в Русе).

Ремонти

Ремонтите продължават и вече сме на последния акт...

Освен стените също и дървените части се украсяват. Благодарение на безвъзмездния труд на семейството Ямелиеви от нашата енория (Петър, Румяна, сина им Марчелло и снаха им) картините на Кръстния Път и стола на Епископа изглеждат като нови във всичките си части...

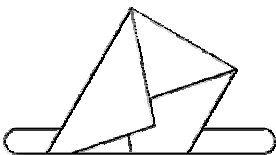
На вниманието на всички

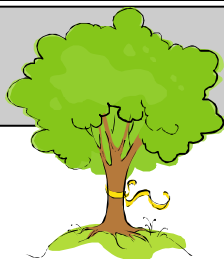
Няколко дни преди Великден в нашата църква бе сложена нова озвучителна инсталация с по-добри резултати за слушане, и на амвона има нов по-добър микрофон (амвонът е мястото откъдето се четат Четивата през времето на литургия и от където свещеника чете Евангелието и проповядва).

Всеки, който отива да чете Словото Боже да има предвид тези малки но много важни правила:

1. Отивайки към амвона, четеца да се поклони, навеждайки леко главата си към олтара, където се служи Светата Евхаристия.
2. На амвона да сложи микрофона пред устата си, на десетина сантиметри от нея.
3. Божето Слово не се чете, а се провъзгласява, без да бързае, със силен и ясен глас, спирайки на точките и запетаите според времето, което те изискват.
4. След прочитането четецът, връщайки се на мястото си пак се покланя към олтара

Топлината на душата

Един мисионер се досети, че един измежду неговите нови християни, един горд началник на племето Капака, на края на всяка литургия, отиваше пред дарохранителницата и остава дълго, прав като палма, без риза.

Той беше един много обикновен човек, който още не беше се научил дори да чете Библията.

Един ден мисионерът не издържа на любопитството и го попита каквото правеше, така неподвижен, мълчалив и без риза, пред дарохранителницата.

Смейки се, Капако отговори:

„Топля моята душа на слънцето!“

Ти мислиш ли понякога че в дарохранителницата има слънце за твоята душа?

Ти излагаш ли се на неговите топли лъчи за да възпламениш духа си?

Помни! Колкото повече сме далеч от това слънце, толкова повече ще усетим студ и ще ни липсва радост.

Сестра Терезита